

[Annette Just]

ger 90 pct. af produktionen inden for EU, og statsministeren mener ikke, at der er grund til at gøre noget for eksporten. Bare man har den politiske dirigering – det var det, statsministeren sagde – skal det hele nok gå. Bare man bruger ord som bæredygtig, vækst, omsorg, pasning af børn, ja, så går det hele meget bedre.

Undskyld – må jeg sige til statsministeren – men det er altså ren planøkonomi, der tales om her – politisk dirigering. Det er det modsatte, Fremskridtspartiet vil: Vi vil stadig markedsøkonomi, vi vil det indre marked, så vi gør erhvervslivet stærkt, så det kan eksportere ud af EU, så vi er i hvert fald ikke i tvivl om, hvad det er, vi siger.

Til sidst vil jeg gerne takke statsministeren for håndteringen af den prekære situation, vi havde før. Det er nu gjort helt klart, at ingen selvfølgelig glemmer historien; vi glemmer heller ikke, hvad kommunismen har gjort i Europa, og Socialdemokratiet vil ikke glemme, hvad neofascisterne gjorde i Italien; det gør vi heller ikke i Fremskridtspartiet, og vi vil lægge stor afstand til enhver tendens i den retning. Derfor glæder det mig, at det nu er statsministerens opfattelse, at hvis man er erklæret neofascist, vil statsministeren også være modstander af det. Det var heller ikke det, der var tale om. Der var tale om dem, der lovligt var valgt på en fascistisk liste i Italien, og det er to vidt forskellige ting. Derfor er jeg glad for, at vi nu også er nået til enighed på dette punkt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag om motiveret dagsorden nr. D 61 af Ivar Nørgaard (S), Kent Kirk (KF), Charlotte Antonsen (V), Lilli Gyldenkilde (SF), Annette Just (FP), Peter Duetoft (CD), Lone Dybkjær (RV) og Lysholm Christensen (KRF) (se foran) vedtoges enstemmigt med 109 stemmer.

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

15) Forespørgsel nr. F 29:

Forespørgsel til statsministeren og udenrigsministeren:

»Hvilke konkrete initiativer agter regeringen at tage over for Europa-Kommissionen for at komme den omfattende svindel med EU's midler til livs?«

Af Annette Just (FP) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 24/2 94. Fremme af forespørgslen vedtaget 2/3 94).

Begrundelse

Annette Just (FP):

Jeg har stillet denne forespørgsel til statsministeren og udenrigsministeren, efter at vi har fået de fine revisionsrapporter, som underbygger mistanken om, at der er sket svindel eller begået svig med hensyn til ca. 10 pct. af EU's samlede midler. Derfor håber jeg, vi kan få en konstruktiv debat om, hvordan den danske regering og det danske Folketing vil prøve at forhindre dette utrolige fråds med skatteydermidler.

Besvarelse

Statsministeren (Nyrup Rasmussen):

Svig er noget af det værste i enhver forstand. Svig må vi tage afstand fra, uanset om det gælder danske midler eller EU-midler.

Overalt er der i det europæiske samarbejde en stigende opmærksomhed på problemet svindel med Fællesskabets midler. Det er desværre ikke uberettiget: Der er tale om svindel med EU's midler. Under alle omstændigheder er det helt uacceptabelt, men i EU's tilfælde er der yderligere det problem, at det undergraver troværdigheden til Fællesskabet på et tidspunkt, hvor stadig større midler forvaltes gennem EU's fælles budget.

Derfor fremlagde den danske regering i går en skarp dansk note på Økofinrådsmødet. I noten understregede vi vigtigheden af, at der nu gennemføres en forstærket indsats. Vi opfordrede Kommissionen til at udarbejde et handlingsprogram for bekæmpelse af svig.

Lad mig derfor knytte et par kommentarer til omfanget af den begåede svig. Hvor stort er det egentlig? Det er også i debatten nødvendigt at skelne mellem egentlig svig og andre uregelmæssigheder, der kan skyldes fejl eller misforståelser som følge af komplicerede regelsæt.

Dernæst skal jeg understrege, at vi ikke kender det fulde omfang af svindelen med EU-

[Statsministeren]

midler. Det gør vi faktisk ikke. Hvorvidt der er tale om 10 pct. af budgettet, som det nogle gange hævdes, eller mere eller mindre, kan vi faktisk ikke i dag sige noget kvalificeret om. Det skyldes, at det i dag simpelt hen ikke er muligt tilstrækkelig præcist at foretage en udtømmende opgørelse over svindel med Fællesskabets midler. Men det vil forhåbentlig – og det finder jeg helt nødvendigt – snart kunne ændre sig til det bedre.

Nøglen til at bekæmpe svindelen ligger selvfølgelig først og fremmest i, at vi får en mere præcis klarhed over omfanget af den begåede svig og sammensætningen deraf. Først da kan vi angribe problemet tilstrækkelig effektivt.

Hvilke rapporter har vi så om svindel med europæiske midler? I 1993 rapporterede medlemsstaterne i alt 1.298 tilfælde af uregelmæssigheder vedrørende landbrugsordningerne til Kommissionen. Der var tale om uregelmæssigheder for ca. 1,5 mia. kr. – et beløb, som man kan forholde sig til på forskellig måde, men det er naturligvis ikke acceptabelt. Desværre, må jeg konstatere, er det næppe nogen udtømmende angivelse. Antallet af rapporterede tilfælde af svindel med strukturmidlerne er mindre. Det skyldes naturligvis, at udbetalingerne til strukturforanstaltninger fortsat er mindre end til landbrugsordningerne, men efter vores opfattelse skyldes det også, at kontrolforanstaltningerne vedrørende strukturordningerne endnu ikke er tilstrækkeligt udbyggede.

Jeg synes også, jeg skal sige ligeud, at Revisionsrettens årsberetning ikke giver et dækkende billede af svindelens og svigens omfang. Det er heller ikke Revisionsrettens opgave. Dens opgave er at kontrollere institutionerne.

I 1992 fandt Revisionsretten, at der var udbetalt ca. 1 mia. kr. for meget som følge af svig og uregelmæssigheder, og at der var indkasseret knap ½ mia. kr. for lidt. Revisionsretten påtalte i den forbindelse, at den nationale kontrol er utilstrækkelig. Jeg er ganske enig i det grundsyn, og jeg tror faktisk også, det er her, regeringen især for Danmarks vedkommende i forhold til andre medlemsstater skal være meget opmærksom. Den nationale kontrol er utilstrækkelig.

Fra dansk side lagde vi i drøftelserne i Rådet forud for Europa-Parlamentets behandling af Kommissionens budgetgennemførelse megen vægt på at støtte netop dette kritikpunkt fra

Revisionsretten. Vi understregede derfor i Rådet, at det fortsat er nødvendigt at forbedre de nationale systemer for at sikre samme kontrolniveau i alle medlemsstater. Men uanset alle problemer med at opgøre det præcise omfang af svindelen er svindel med Fællesskabets midler i dag et stort, reelt problem. Den danske regering vil derfor sammen med andre ligesindede lande gå i spidsen for at gøre indsatsen mere effektiv.

Hvad kan vi så gøre for at komme svindel med EU-midler til livs? Ja, for det første skal det understreges, at vi med Maastricht-Traktaten har fået styrket grundlaget for at bekæmpe svig og svindel med de fælles midler. Af Traktatens artikel 209 A fremgår det direkte, at medlemsstaterne skal træffe de samme foranstaltninger til bekæmpelse af svig, der skader Fællesskabets finansielle interesser, som til bekæmpelse af svig, der skader deres egne finansielle interesser. Hertil kommer artikel 171, der giver muligheder for at idømme medlemsstaterne tvangsbøder, hvis de ikke har overholdt deres forpligtelser i henhold til Traktaten. Dette middel kan og skal også bruges til en mere effektiv bekæmpelse af svig. Bekæmpelsen rokker naturligvis ikke ved de bestemmelser, vi i øvrigt kender vedrørende de nationale kontrolbeføjelser.

Endelig har Revisionsretten med Maastricht-Traktaten også fået status som en institution i lighed med Rådet, Kommissionen, Europa-Parlamentet og Domstolen. Det er væsentligt for mig og for regeringen, at der med Traktaten er tale om en kraftig styrkelse af grundlaget for bekæmpelse af svig. Det danner et godt udgangspunkt for det videre arbejde, og det er et signal om den stærke politiske vilje, der nu er i Fællesskabet til at styrke denne bekæmpelse.

Må jeg tilføje, at Det Europæiske Råd utvetydigt har støttet en effektivisering af indsatsen over for svig. Under det danske formandskab understregede vi det kraftigt i København. Vi påpegede, at der er brug for en forstærket indsats til bekæmpelse af bedrageri og uregelmæssigheder i omgangen med Fællesskabets midler. Der var hermed tale om ikke alene en politisk tilkendegivelse, men også et skub i retning af en klarere bevidsthed og vilje til at gøre noget ved problemet.

[Statsministeren]

Regeringen har arbejdet aktivt for at fremme opfølgningen af Det Europæiske Råds konklusioner, som jeg allerede har nævnt med det seneste eksempel fra i går på Økofinmødet. Helt konkret anmodede Det Europæiske Råd i København Kommissionen om at forelægge strategien for bedrageribekæmpelse ledsaget af konkrete forslag. Kommissionen har nu fremlagt et strategiprogram for bekæmpelse af svig og svindel, der består af følgende fire hovedelementer:

For det første en forstærket kontrolindsats over for risikosektorerne, ikke mindst landbrugsområdet, hvor sandsynligheden for svig er størst.

For det andet et stærkere samarbejde mellem Kommissionen og medlemslandene, en udvidelse af informationsnettet og en bedre anvendelse af efterforskningsresultaterne.

For det tredje en forbedring af vores fælles lovgivningsmæssige grundlag for at bekæmpe svig inden for enkelte sektorer.

Endelig for det fjerde, at vi nu tilstræber en højere grad af ensartethed mellem bestemmelserne om bekæmpelse af svig i de enkelte medlemslande.

Der er tale om et første skridt. De næste skridt består i, at ordene omsættes til handling. Der er brug for konkrete forslag. Fra dansk side kan vi støtte hovedlinjen i Kommissionens oplæg, men vi må selvfølgelig også sikre os, når den konkrete udformning kommer, at den har den nødvendige effektivitet.

Vi skal bekæmpe svig – ingen tvivl om det, ingen vaklen i gelederne – men det skal stadig være sådan, at det er de danske myndigheder, der kontrollerer borgerne i Danmark. På den anden side må man være indstillet på at blive underkastet kontrol, hvis man søger om midler fra EU. Det svarer helt til vores normale praksis.

Som jeg sagde det, fremlagde vi på rådsmødet i går en note, hvor vi understregede vigtigheden af at yde den forstærkede indsats. Det var også en opfordring til Kommissionen om nu efter strategiplanens fremlæggelse at få den omsat i praktisk handling. Jo hurtigere vi kommer i gang med denne forstærkede indsats, jo bedre. Der bør ikke gå måneder, før de første kontrolbesøg kan gennemføres. Hensigten for os og for regeringen er at presse på, så vi kan få endnu mere opmærksomhed om sagen, og så vi kan få fremskyndet sagen mest muligt.

Jeg vil nu overlade ordet til udenrigsministeren, som vil komme nærmere ind på Kommissionens strategirapport og den danske note.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Som nævnt af statsministeren har den danske regering bidraget stærkt til at sætte kampen imod svig på Ministerrådets dagsorden. Det seneste eksempel er den note, som regeringen fremlagde på rådsmødet af økonomi- og finansministre i går. Vi har også taget initiativ til Kommissionens strategirapport, som Det Europæiske Råd anmodede om i København i juni sidste år.

På en række punkter er der tale om overensstemmelse mellem regeringens synspunkter og Kommissionens nye strategi, og i den danske note kunne regeringen tilslutte sig de overordnede linjer i Kommissionens strategiprogram. Jeg skal ikke her mere udførligt gennemgå Kommissionens nye strategiprogram. Jeg kan kun konstatere, at Kommissionens rapport indeholder mange gode elementer og må betragtes som et meget seriøst bidrag til bekæmpelsen af svig.

Men samtidig føler regeringen, at der er behov for yderligere udbygning af rapporten visse steder, og det vil jeg koncentrere mig om. Netop dette var en af begrundelserne for at forelægge den danske note på rådsmødet i går. Lad mig nævne nogle supplerende elementer, som regeringen føler hensigtsmæssigt kunne indgå i en strategi for en styrket bekæmpelse af svig.

For det første føler vi, at der er behov for en synliggørelse af arbejdet med bekæmpelse af svig. En sådan synliggørelse kunne f.eks. ske ved afholdelse af offentlige høringer.

For det andet er det afgørende, at der sker en fremskyndelse af medlemsstaternes reaktion på Kommissionens anmodning om kontrolbesøg, som finder sted efter de gældende regler i de berørte medlemsstaters regi. Vi ved, at disse kontrolbesøg i visse medlemsstater slyttes på det groveste.

For det tredje bør det sikres, at den revision, der gennemføres i medlemslandene, baserer sig på internationalt anerkendte standarder og normer for god offentlig revisionskik.

For det fjerde ville det være hensigtsmæssigt, hvis EU-revisionen i større omfang, end det er tilfældet i dag, kunne trække på nationa-

[Udenrigsministeren]

le, interne revisioner i forbindelse med EU-revisionsbesøg i medlemslandet.

Endelig for det femte vil vi gøre opmærksom på det væsentlige problem, der består i, at svindlere ofte vil være bosiddende i et andet land end det, hvori bedrageriet finder sted. Det besværliggør retsforfølgelsen meget betydeligt. Ofte er der tale om deciderede trekantoperationer, hvor agenter fra land A og B opererer i land C.

For så vidt angår det videre arbejde med strategiprogrammet, lægger vi i den danske note op til, at strategiprogrammet bør resultere i et egentligt handlingsprogram, der gør strategiens brede formuleringer mere konkrete og mere handlingsorienterede. Handlingsprogrammet bør udformes med mål og delmål for hver af strategiens fire hovedelementer.

Vi vil fra dansk side presse på med hensyn til, at der snarest muligt sker en konkretisering af arbejdet med strategiprogrammet. Resultatet af det samlede strategiprogram må blive en bedre forvaltning af Fællesskabets midler og mere gennemskuelighed. Det vil styrke både den økonomiske anvendelse af Fællesskabets midler og Fællesskabets troværdighed hos borgerne.

Indtil nu har der været talt meget om svig og gjort for lidt ved det. Der er nu et begrundet håb om, at situationen vil bedres. Det bygger for det første på den styrkelse af grundlaget for bekæmpelse af svig, som vi har fået med Maastricht-Traktaten, dels den klare politiske tilkendegivelse, som Det Europæiske Råd fremsatte på mødet i København sidste år i juni. Kommissionens strategiprogram er et yderligere bidrag, der viser klar politisk vilje til at ændre på de eksisterende utilfredsstillende forhold.

Den danske regering har en høj profil, når det drejer sig om bekæmpelse af svig. Det kom til udtryk under det danske formandskab, ved de efterfølgende drøftelser i Rådet, og det er senest kommet til udtryk ved regeringens beslutning om at fremlægge en dansk note. Regeringen agter også i fremtiden at forfølge denne linje med konsekvens.

Forhandling

Annette Just (FP):

Jeg vil gerne starte med at takke både stats-

ministeren og udenrigsministeren for den meget seriøse og omfangsrige gennemgang af, hvordan vi kan gøre noget for at bekæmpe den svig, der bliver begået, og den svindel, der sker i Den Europæiske Union.

Jeg indrømmer gerne, at det er rystende læsning, når man får arbejdet sig igennem de kæmperapporter, der bliver udgivet hvert år. Mest af alt fordi der masser af stederne står: Og det er i øvrigt det samme, som vi skrev sidste år og året før og året før. Ja, der er endog revisionsrapporter, hvor man skriver, at der er intet sket de sidste fem år, selv om man har påtalt, at der er sket store uregelmæssigheder.

Så er det, man kommer til at tænke: Hov, hvem er det egentlig talt, der kontrollerer, at Kommissionen, når de har fået påvist, at der er sket uregelmæssigheder, også sørger for, at disse uregelmæssigheder bliver rettet op? Jeg tror nok, at det i virkeligheden er det, der er humlen ved det, for alle kan læse og se de store rapporter. De står pænt på hylderne, men der sker ingenting, og det har jo både statsministeren og udenrigsministeren givet mig ret i. Rapport på rapport får lov til at stå på hylderne ved siden af hinanden, og der står mere eller mindre det samme i dem. Det fungerer ikke, og man har altså derved mere eller mindre accepteret, at sådan er tingenes tilstand.

Først da vi begyndte at tage hul på det og lave en stor debat ud af det – det var under debatten om Maastricht-Traktaten – begyndte der at ske noget; så fik man nedsat dette udvalg, der kom med en rapport, som igen viste, at det altså går galt, hvis der ikke sker noget.

Hvad skriver de så at man kan gøre? Forkling af reglerne, ens regnskabsmetoder, kontrolbesøg og som det helt nye – for alt det andet har stået der hver gang – at man nu også skal have en åben telefon til Kommissionen, således at enhver borger i Unionen kan ringe gratis og angive det, hvis de har mistanke om svindel eller svig. Den slags angiveri mener vi i Fremskridtspartiet er pjat; det er useriøst, og der skal helt anderledes boller på suppen, for at vi kan få dette til at fungere. Derfor er jeg glad for, at hverken statsministeren eller udenrigsministeren har taget dette telefonangiveri med, så vidt jeg kunne høre i deres taler i dag, for det er dog det mest fjollede, jeg endnu har hørt.

[Annette Just]

Det, der skal til, er selvfølgelig ordentlig kontrol eller måske først og fremmest forenkling af reglerne og af tilskudsformerne og derefter ordentlig kontrol med, at de bliver overholdt, og hvis de ikke bliver det, skal beløbene øjeblikkelig tilbagebetales tillige med en form for bøde.

Jeg har ikke i nogen af papirerne kunnet se, hvordan man har tænkt sig at bøden skal udregnes, og derfor vil jeg bede om, at regeringen arbejder videre med, hvorledes man rent faktisk kan fastsætte en sådan bøde.

Jeg har også set det fine notat, som regeringen i går var nede i Bruxelles med til de andre EU-lande, og jeg forstår godt, hvis de andre har sagt, at det kan de ikke rigtig gå imod, for dér står, hvad der burde være en selvfølgelighed i enhver administration, at man skal kontrollere, at man skal have en strategi, at man skal gøre det synligt, at man skal samarbejde, at der skal være gennemsigtighed, at der skal forenkles og koordineres, og at der skal udarbejdes et egentligt handlingsprogram.

Det er udmærkede ting, som jeg er sikker på at enhver ville kunne give alle ret i selvfølgelig er nødvendige. Man ville i hvert fald ikke turde sige det åbent og ærligt, hvis man ikke var enig.

Men det er, ligesom der skal meget mere til end blot, at man bliver enig om et sådant stykke papir. Der skal også sættes handling bag, og det er handlingen, jeg håber vi kan blive enige om, således at regeringen ikke blot læner sig tilbage og siger o.k., nu har vi redet den storm af, nu er alle glade og tilfredse, og så kan vi vente på næste års revisionsrapport.

Det er netop det, der ikke er meningen! Meningen er, at nogle skal sættes til at kontrollere, at der bliver rettet op på det, således at svindel og svig ikke kan forekomme.

Jeg synes, det er helt klart, at den måde, man kan gøre det på, er at pålægge Europa-Parlamentet, som godt nok i dag har mulighed for at foretage en kontrol af det færdige regnskab, at sikre, at alle de henstillinger, der bliver skrevet i revisionsrapporterne, bliver fulgt.

Europa-Parlamentet er det eneste parlament i verden, så vidt jeg er orienteret, som er tværnationalt og derved ikke på noget tidspunkt vil kunne blive beskyldt for at have nationale interesser, hvis det påviser en fejl i det ene eller

det andet land. Et sådant tværnationalt udvalg vil være det ideelle, for vi ved alle sammen, at det ikke kan blive Ministerrådet, der skal gå så meget i detaljer med hver evig eneste ting.

Så må jeg sige, at det glæder mig at høre statsministeren sige, at det bør kunne gå hurtigt, så der ikke går måneder, før der sker noget. Ikke desto mindre er den forespørgsel, som vi nu lige er startet på, anmeldt den 24. februar, og det er altså knap 3 måneder siden, så selv et lille uskyldigt papir som en forespørgsel kan altså godt tage måneder, men vi håber selvfølgelig alligevel, at vi kan få resultater, og at både statsministeren og udenrigsministeren, som vi har fået til at sidde og lytte, også vil gøre noget ved det.

Derfor glædede det mig at høre, at dette notat blev vel modtaget. Jeg er lidt spændt på at høre, om regeringen også foreslår det, som vi bad om i Markedsudvalget, at Europa-Parlamentet fik øget mulighed for at se på, at der også skete en opfølgning af revisionsrapporterne. Det hørte jeg ligesom ikke noget om.

Til sidst vil jeg fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget konstaterer, at svindelen med EU-midler er omkring 10 pct. af det samlede EU-budget. På den baggrund pålægger Folketinget regeringen aktivt at sikre

- at regnskabsmetoder bliver ensartede i hele EU, når det gælder revision af tilskud og lignende,
- at overtrædelse af reglerne øjeblikkelig skal medføre tilbagebetaling samt bøder,
- at der gennemføres forenkling af reglerne for tilskud,
- at Europa-Parlamentet bliver pålagt at udnytte sin mulighed for ved opfølgning og kontrol af den i revisionsrapporterne gentagne påvisning af omfattende svindel at forhindre gentagelser.

Herefter går Folketinget over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 62).

Første næstformand (Ivar Hansen):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette dagsordensforslag indgår nu i forhandlingen.

Ivar Nørgaard (S):

Det er hævet over enhver tvivl, at svig med EU-midler er et stort og voksende problem, alene på grund af forøgelsen af EU-midlerne og ophævelsen af de indre grænser. Fristelserne til svig vokser også med afstanden mellem dem, der modtager midlerne, og dem, der bevilger og fordeler dem. Et andet problem er, at det er de nationale myndigheder, der skal sikre kontrollen og i givet fald afstraffelsen. Jo mildere kontrollen og afstraffelsen er, des større økonomisk fordel beholder det pågældende land og dets borgere.

Et andet væsentligt problem består i, at den grå og sorte økonomi er mere udbredt i nogle lande end i andre. Som nævnt af de to ministre har Danmark ført en høj profil i bekæmpelsen af svig både ved drøftelserne i Det Europæiske Råd, i Ministerrådet og sidst gennem fremlæggelsen af den danske note.

Også på det traktatmæssige område er der sket fremskridt: Maastricht-Traktatens nye bestemmelser om muligheden for at idømme medlemslandene tvangsbøder, hvis de ikke har overholdt deres forpligtelser i henhold til Traktaten, og Traktatens bestemmelser om, at Revisionsretten får forhøjet sin status som institution i lighed med Rådet, Kommissionen, Europa-Parlamentet og Domstolen.

Som jeg havde mulighed for at omtale ved debatten i formiddags og i eftermiddags, er der som forberedelse til den næste regeringskonference, hvor man skal tage stilling til de forskellige institutioners beføjelser, store muligheder for, at der nu kan gøres en ekstra aktiv indsats for at øge effektiviteten af kontrollen, og jeg tænker her på, at vi for det første har muligheden for at påvirke, som jeg også nævnte i formiddags, den beretning eller rapport, som Ministerrådet selv skal stå for, og dernæst får vi den direkte mulighed, når vi skal udpege en person og senere løbende have drøftelser med ham om, hvordan det går i det arbejdsudvalg, som skal forberede regeringskonferencen. Der mener jeg i lighed med det, fru Annette Just just fremførte, at Europa-Parlamentet er det eneste overnationale organ, der har virkelig mulighed for at øve kontrol med Kommissionen og i visse situationer også med de nationale regeringer, nemlig hvorvidt de nationale regeringer implementerer det, som de har været med til at vedtage nede i Ministerrådet, og dér

har vi jo desværre eksempler på, at det kniber i nogle lande. Heldigvis kan vi prale af, at det ikke gælder vores eget land, men der er nogle lande, der meget ivrigt går med til beslutninger i Ministerrådet, men ikke følger dem op hjemme i deres egen administration. Jeg tror, det vil være vigtigt, hvis vi kan pålægge det arbejdsudvalg, der skal nedsættes, den helt konkrete opgave nærmere at udarbejde bestemmelser for, hvordan en sådan effektiv kontrol kan foregå i samarbejde med Revisionsretten. Det er nemlig meget muligt, at det kræver yderligere beføjelser også af institutionel art ud over dem, man har i øjeblikket, for det viser sig jo, at det kniber som også påpeget af ministrene og fru Annette Just med at få fulgt op, hvad Revisionsretten konstaterer bør rettes. Det bliver kun i desværre temmelig få tilfælde – der er nogle, der har beregnet det til 7 pct. af tilfældene – og det må jo siges at være lidt ringe.

Derfor er det en væsentlig opgave, og jeg håber, at Markedsudvalget i samarbejde med regeringen kan være med til at udforme de konkrete foranstaltninger, vi fra dansk side bør forelægge for at få en sådan beføjelse til Europa-Parlamentet ved næste regeringskonference.

Jeg skal slutte med på vegne af samtlige partier minus Fremskridtspartiet at fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget konstaterer, at der er behov for en mere aktiv og bevidst indsats for at modvirke svig med EU's midler.

Folketinget opfordrer derfor regeringen til at arbejde for

- at de nye bestemmelser i Maastricht-Traktaten anvendes til bekæmpelse af svig, herunder muligheden for at idømme tvangsbøder,
- at der sikres en effektiv opfølgning af konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i København i juni 1993,
- at målene i den danske note om svig aktivt fremmes, herunder gennem udarbejdelse af et konkret handlingsprogram for bekæmpelse af svig i EU,
- at styrke Europa-Parlamentets praktiske muligheder for at kontrollere forbrug af EU-midler,
- at undersøge mulighederne for at kunne modregne i EU-støtte i tilfælde af dokumenteret svig.

[Ivar Nørgaard]

Folketinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 63).

Første næstformand (Ivar Hansen):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se foran). Dette forslag indgår ligeledes i forhandlingen.

Kent Kirk (KF):

EU's Revisionsret har gentagne gange i sine beretninger peget på, at forvaltningen af EU-midler ikke sker tilstrækkelig betryggende, og når vi har denne debat om svig med EU-midler, synes jeg også, det er vigtigt, at vi fokuserer på nogle af de andre områder, som viser, at forvaltningen ikke er tilstrækkelig betryggende.

Der er tre alvorlige svagheder, som Revisionsretten har peget på. Den ene er helt indlysende, nemlig de tilfælde, hvor der sker direkte svindel med EU-midlerne. Den anden er Kommissionens forvaltning af midlerne, der ikke altid foregår lige efter de regler, som vi er vant til i vores offentlige systemer. Den tredje er den kompleksitet, der er i mange af EU-forordningerne, og som medfører, at ordningerne er uklare og dermed altså også kan være med til at tilskynde til misbrug, og det er navnlig tilfældet inden for den fælles landsbrugspolitik.

Jeg er enig med statsministeren i, at det skader Fællesskabets omdømme i befolkningen, når man på den ene eller den anden måde kan påpege, at forvaltningen af EU-midler ikke sker tilstrækkelig tilfredsstillende. Hvis vi kigger på spørgsmål om svig, har Kommissionen jo – selv om det i sagens natur er vanskeligt at bedømme omfanget – flere gange påpeget, at der sker svindel med EU-midler, og hvor vanskeligt det i virkeligheden er at få det konkretiseret og afsløret.

Derfor er det selvfølgelig glædeligt, at Kommissionen har opprioriteret arbejdet med at få forbedret kontrolforanstaltningerne, med at forbedre samarbejdet mellem de nationale myndigheder og med at forbedre udbygningen af de informationsbaser, man har behov for, så man bliver bedre rustet til at løse dette alvorlige problem, og jeg synes, det er glædeligt, at Kommissionen på baggrund af det arbejde har truffet nogle konkrete beslutninger, bl.a. at der

nu skal ansættes nogle flere – jeg mener, det er op til 50 personer – for at få øget indsatsen på dette område.

Det er ikke, fordi vi er glade for, at der skal ansættes flere i Kommissionen, men vi mener, at Kommissionen her gør det rigtige, for det er selvfølgelig nødvendigt, at vi har de tilstrækkelige menneskelige ressourcer til at løse problemet.

Jeg vil også godt sige, at Kommissionen ingen vegne kommer, medmindre medlemslandene – og det gælder alle medlemslande – lever stærkere op til deres ansvar, og i den forbindelse er vi også nødt til at sige, at hvis det er sådan, at medlemslandene ikke gør det, må man udnytte de muligheder, der ligger i Maastricht-Traktaten om, at man kan idømme tvangsbøder, for vi kan ikke acceptere, at medlemslandene i hvert fald ikke gør det yderste for at få afsløret svig med EF-midlerne.

Medlemslandene har selvfølgelig også et ansvar for i Rådets regi til stadighed at holde Kommissionen til ilden, således at man sikrer sig, at de ikke begynder at slække på det. Det har taget mange år for at få dem til at opprioritere det, og nu skal de blive ved med at holde dampen oppe.

Derfor er det glædeligt, at regeringen – efter at vi gentagne gange har opfordret til det i Markedsudvalget – nu har udarbejdet en note og afleveret den til EU, således at man klart fra den side viser, hvordan man mener der skal ske en opprioritering.

Men ligesom hr. Ivar Nørgaard var inde på, er den institution, vi også må sætte vores lid til, Europa-Parlamentet, der har de bedste muligheder for at holde øje med Kommissionen og sikre sig, at Kommissionen gør en maksimal indsats, og hvis det er sådan, at Europa-Parlamentet ikke har de nødvendige instrumenter til det, må det være i dansk interesse, at vi prøver på at give det dem, således at vi i hvert fald er sikre på, at det folkevalgte organ gør en optimal indsats for Kommissionen.

Det er også Europa-Parlamentets opgave at se lidt bredere på Kommissionens forvaltning af midlerne, og derfor synes jeg også gerne, jeg her i dag vil pege på, at Revisionsretten i sin sidste beretning fra 1992 har påvist, at der udbetales midler fra EU, uden at den pågældende tjenestemand har prokura til at udbetale dem. Det kan vi ikke have; der må være orden i systemet, når der udbetales penge.

[Kent Kirk]

Revisionsretten har også påvist, at der overføres EU-midler fra det ene budgetår til det andet. Det kan vi heller ikke have, hvis budgetmyndighederne ikke har godkendt det.

Endelig har man konstateret, at når der er sket fejludbetaling af EU-midlerne, gøres der ikke nok for at indkassere pengene igen. Her må Europa-Parlamentet gøre en indsats, og jeg håber, at nogle af dem, der er til stede her i dag, og som formentlig bliver valgt til Europa-Parlamentet den 9. juni, efterfølgende virkelig vil tage fat på den opgave, for det er den institution, der har de bedste muligheder for det.

Til sidst vil jeg sige om kompleksiteten i EU's forordninger, at det er nødvendigt for os, hver gang vi vedtager forordninger og direktiver, også at tænke på, om de nu er til at administrere, og derfor er vi nødt til at se på, hvordan vi kan afbureaukratisere ordningerne, og hvordan vi kan sikre os, at de er vedtaget på en sådan måde, at de ikke ligefrem indbyder til snyd.

Revisionsretten peger i sin 1992-beretning på en ordning om opfedning af ungkalve, som bliver importeret fra Østeuropa. De skal for at undgå importtolden opfedes i 120 dage, men hvad så med dem, der kun opfeder dem 119 dage? De har så fået lov til at indføre dem uden told på et fejlagtigt grundlag.

Det er klart, at sådan nogle ordninger er vanskelige at kontrollere, og derfor må vi bestræbe os på, når vi vedtager direktiver og forordninger, at sikre os, at de ikke er for nemme at omgå.

Charlotte Antonsen (V):

Jeg vil gerne starte med at takke Fremskridtspartiet for forespørgselsdebatten i dag, for, som vi jo allerede har hørt her fra talerstolen, er det meget længe siden, forespørgselsdebatten blev annonceret, og i mellemtiden har regeringen taget initiativer på området, som vi i øvrigt også støtter fra Venstres side.

Jeg synes, det har været en forespørgselsdebat, der har givet et resultat, og det er jo ikke at foragte og særlig ikke, når vi taler om dette område, for dér tror jeg, som det også er kommet til udtryk heroppefra i løbet af dagen, at vi nok alle sammen stort set er enige om, at vi simpelt hen ikke vil have svig med EU's midler. Det ligger altså så langt fra vores retsopfattelse, at man bare skalter og valter med andres penge, og det vil vi simpelt hen ikke være med til.

Derfor vil vi også meget gerne gå langt for at sikre, at vi kan bekæmpe svig, og vi vil også støtte hr. Ivar Nørgaard i, at han i forbindelse med den næste traktat vil forbedre mulighederne for at bekæmpe svig, for det er klart, at det er et meget stort problem, fordi mange penge går tabt, men også et stort folkeligt problem, at man kan se, hvordan pengene, om jeg så må sige, går ud til alle mulige svindlere og bedragerer. Så vi er stort set enige i regeringens politik på dette område.

I den forbindelse vil jeg så drage en parallel til diskussionen i formiddags og sige, at det, at EFTA-landene nu kommer med i EU, faktisk også er en måde, vi kan få gjort noget mere ved sviget på og få styrket de kræfter i EU, der hyl-der det retsprincip, vi har i Danmark, nemlig at når man indgår aftaler, overholder man dem, og hvis man har mistanke om, at der er nogle, der svindler og bedrager, gør man noget ved det. I den forbindelse tror jeg faktisk, at de nordiske lande og Østrig kan bidrage meget positivt også med den næste traktat.

Det overordnede problem i Unionen er jo, at støtteordninger giver anledning til svig. Hvis der er statsstøtte eller EU-støtte, er der mulighed for, at man kan svindle med de penge, der udbetales, og derfor er det grundlæggende, der skal gøres i EU, selvfølgelig at reducere denne støtte, og det gælder både inden for landbrug og på et område som vin.

På landbrugsområdet har vi fået GATT-aftalen. Den er i hvert fald medvirkende til i et vist omfang at bringe landbrugsvarerne i overensstemmelse med verdensmarkedet; dermed bliver der mindre støtte og mindre risiko for svindel.

Vi mener også, at forenklinger af alt, hvad der er af direktiver og støtteordninger i EU, skal gennemføres, også fordi mere enkle regler giver mulighed for bedre kontrol af, at penge-ene går i de rette lommer.

Vi mener også, det er fornuftigt at give lande, som accepterer svindel, bøder, altså at man strammer den mulighed, som jo allerede eksisterer i dag.

På vinområdet har vi for nylig set et forslag fra Kommissionen om at indføre kvoter, og Venstre er ikke umiddelbart stærk tilhænger af kvoter, for det er jo et kompliceret system, men vi anerkender, at Kommissionen nu gør noget ved problemet med de alt for store vinsøer. Vi

[Charlotte Antonsen]

mener, det er godt, at der er taget et initiativ, og så må vi håbe, at vi kan få det tilpasset, så det bliver et fornuftigt bud på, hvordan vi får reduceret vinmængderne; ellers vil vi jo i år 2000 have 4 mia. l vin, hvoraf kun halvdelen vil komme i flasker, fordi resten er udrikkelig. Det kan man simpelt hen ikke tolerere; det er jo fuldstændig meningsløst.

Når det drejer sig om vinbønder, vil vi helle-re støtte, at EU giver hjælp til selvhjælp og til omstilling, så man i de områder, hvor man i dag producerer vin, måske begynder at overveje at producere noget nyt. Der er ikke noget perspektiv i bare at pumpe penge ud i vin og særlig ikke i den del af vinen, som har en kvalitet, der simpelt hen ikke kan drikkes.

Så vi mener, at der dels af den danske regering, dels såmænd også af Kommissionen og i den seneste Maastricht-Traktat er taget nogle gode initiativer, men vi vil meget gerne medvirke til at forstærke dem.

I diskussionen om svig er Europa-Parlamentet særlig interessant, fordi Europa-Parlamentet jo har store beføjelser på dette område, når det drejer sig om budgettet, og Europa-Parlamentet arbejder i øjeblikket med et forslag til at begrænse svindel, og det synes jeg faktisk også vi skulle lytte til i Danmark. Forslaget består af fire punkter, og det er delvis en udmøntning af Maastricht-Traktaten, for som det allerede er nævnt, er der i Maastricht-Traktaten kommet nye artikler ind, der forbedrer mulighederne for at bekæmpe svig.

Europa-Parlamentets fire muligheder bygger for det første på den ret, det fik i Maastricht til at nedsætte midlertidige undersøgelsesudvalg, hvor man kontrollerer Kommissionen, men også kontrollerer, om landene nu lever op til EU's regler om støtte. Det princip skal selvfølgelig udmøntes. Det er det ikke blevet endnu, men det skal gennemføres i praksis, sådan at Parlamentet får en mulighed for at rejse de sager, der kan være om svig, og dermed få dem op på bordet, så vi i fællesskab kan gøre noget ved dem.

Det andet punkt, Europa-Parlamentet arbejder med, er at styrke Kommissionens antisvindeldkoordinationsenhed. Kommissionen har som bekendt en antisvindeldkoordinationsenhed, men den skal selvfølgelig gøres til et reelt antisvindelorgan. Det mener vi også er et fornuftigt forslag, som Danmark burde medtage på listen over, hvad man vil gøre.

For det tredje siger Europa-Parlamentets rapport, at Kommissionen skal have ret til at suspendere betalinger inden for alle typer af EU-politikker, altså at man generelt får en mulighed for, hvis landene ikke overholder reglerne eller svindler med EU-støtten, at tilbageholde beløbene; igen et udmærket forslag.

Det fjerde punkt, som vi også mener i hvert fald er en overvejelse værd, er at inddrage de nationale parlamenter mere i arbejdet med EU's budget, og det vil så i givet fald sige Finansudvalget, hvilket nok var nærliggende, eller Markedsudvalget; men altså et organ, hvor Europa-Parlamentet og de nationale parlamenter i fællesskab kan få lavet nogle regler, der er til at leve efter, og nogle mere effektive metoder til at bekæmpe svindel.

Jeg mener ikke, at et sådant organ skal have beføjelser, men man kan simpelt hen have en idéudveksling. Vi har det allerede i dag, idet finansudvalgene fra de 12 lande mødes en gang om året med Europa-Parlamentet, hvor man diskutere fælles problemer; men det udvalg kunne man jo godt stramme op, så det i højere grad tog fat på konkrete problemer og gav gode ideer til, hvordan man kan løse svindelproblemet.

Vi håber som sagt, at regeringen også i denne sag vil tage Europa-Parlamentet med på råd. Svindel duer ikke i EU, og det duer slet ikke i en tid, hvor vi skal til at have udvidet EU, for svindel bidrager til folkelig modstand.

Om de to dagsordensforslag vil jeg sige: Vi er medforslagsstillere til den af hr. Ivar Nørgaard foreslåede dagsorden, og den støtter vi. Vi synes, der er tale om udmærkede skridt i retning af at bekæmpe svindel i EU, og da vi har støttet den, kan vi ikke støtte fru Annette Justs, men jeg vil da sige, at jeg synes, det er en udmærket dagsorden, men vi har altså valgt at støtte regeringens dagsorden i denne sag, også fordi den har mulighed for at blive vedtaget.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Når det bliver almindeligt kendt, at der snydes for nogle midler, er det gerne sådan, at man får stor mistro til det system, under hvilket det foregår, og alene derfor er der jo en god grund til, at man nu får gjort noget alvorligt ved det.

Det er meningsløst, at det gang på gang bliver afsløret, at der har været noget galt her og

[Lilli Gyldenklode]

noget galt dér. Det er helt meningsløst, når vi får et notat, som ikke er hemmeligstempelt, og hvoraf det klart fremgår, at penge er bevilget og udbetalt helt i uoverensstemmelse med reglerne. Det er jo helt uacceptabelt, og jeg vil da skynde mig at rose regeringen og ikke mindst økonomiministeren, fordi der nu er taget nogle initiativer med henblik på at komme noget af alt det snyderi til livs.

Det er jo rigtigt, som flere har været inde på, bl.a. udenrigsministeren, at det ikke er til at vide, hvor meget der egentlig snydes for; det kan man jo ikke sådan sætte tal på. Men alene det, at der snydes, er såmænd begrundelse nok for, at der skal sættes ind over for det. Der er i alt fald noget ravruskende galt, når det viser sig, at Revisionsrettens formand åbent siger til pressen, at det er ham umuligt at få dokumenter, sådan at han og udvalget virkelig kan revidere Kommissionens regnskaber og deres bevillinger, og hvad de bruger pengene til. Det er jo helt, helt uhyrligt; det kan man selvfølgelig ikke affinde sig med.

Noget andet er det, som hr. Ivar Nørgaard var inde på, nemlig at man kunne overveje at tage noget af dette her med ind i de samtaler, der skal foregå mellem regeringen og Markedsudvalget med henblik på, at der eventuelt skal laves nogle ændringer i Traktaten for at få det klart fuldstændigt. Man skulle tro, hvis ordet stod til troende, at det, der står i artikel 209 A, nemlig at man kan træffe samme foranstaltninger til bekæmpelse af svig, der skader Fællesskabets finansielle interesser, som til bekæmpelse af svig, der skader egne finansielle interesser, egentlig var så flot en ordlyd, at det skulle kunne dække meget, men det viser sig altså i praksis, at selv om man har fået det lavet om, er det ikke ret længe siden – det er inden for de sidste par måneder – at Revisionsrettens formand klagede åbenlyst over, at han ikke kunne få adgang til dokumenter.

Det har også sammenhæng med behovet for mere gennemsækelighed, større åbenhed om alle de ting. Det er ikke til at leve med et lukket system, hvor mistroen med hensyn til, hvor meget der svindles, og hvordan der svindles, får lov til at køre i det uendelige; det er faktisk til skade for alt og alle. Så derfor: Ros til regeringen for det, den allerede har gjort; der skal ganske givet gøres mere, men det må vi vende tilbage til, når vi ser, hvor langt man kan kom-

me inden for de næste par år, for sådan noget tager jo tid.

Jeg skal sige til fru Annette Just, som jo har rejst denne forespørgsel, at jeg synes, det er godt, at vi får den. Det har betydet, at vi også har været i forhandlinger om dagsordenen, og jeg har det på det punkt ligesom fru Charlotte Antonsen, at nu har vi altså forhandlet en dagsorden på plads. Bortset fra, at vi nok ikke kunne støtte, at det lige var 10 pct., der svindles for – det er nok meget vanskeligt at sige – er der ikke noget i fru Annette Justs dagsorden, som vi er uenige i.

Men som sagt: Vi har forhandlet den anden dagsorden på plads og er medforslagsstillere, og så må det jo blive sådan, at vi støtter den. Så kan vi håbe på og opfordre til, at fru Annette Just, som så ikke kan få vedtaget sin, vil støtte denne her, så vi kan opnå enighed om, at der skal gås frem efter de principper, der ligger her.

Arne Melchior (CD):

CD's ordfører, hr. Peter Duetoft, er ude og føre EU-valgkamp, og han har betroet mig på hans vegne at sige omtrent følgende:

Dels vil jeg selvfølgelig gerne takke ministrene for besvarelserne af den stillede forespørgsel. Så hører jeg, at alle taler om svig. Forespørgslen taler direkte om svindel; det synes jeg er ligesom lidt mere kontant, og det er selvfølgelig noget skadeligt noget. Svindel er urimeligt, for når der svindles, er der altså nogle, der bliver besvindede, men i EU-sammenhæng er der desuden den kedelige bivirkning, at den slags misligholdelser eller svindel bruges i debatten og er med til at give et fortegnet billede af EU, og det kan vi som stærke EU-tilhængere selvfølgelig kun beklage.

Vi er glade for de tiltag, som er taget, bl.a. den øgede tilstedeværelse i marken for at kontrollere. I CD er vi noget betænkelige ved at anvende nærhedsprincippet for meget, når det drejer sig om kontrollen med den rimelige overholdelse af de forskellige regler. Tyskland er blandt dem, der taler for en sådan anvendelse af nærhedsprincippet. Vi tror, det er lidt betænkeligt, at det er medlemslandene selv, der kontrollerer. Det må snarere være sådan, at kommissærerne skal kunne stilles til ansvar, når der inden for deres egne systemer er overtrædelse af reglerne eller kontrollen med med-

[Arne Melchior]

lemslandene er for svag. Som hr. Peter Duetoft tidligere på dagen i den forrige forespørgselsdebat var inde på, opererer vi ligefrem med, at man skal kunne afsætte kommissærer, hvis de f.eks. på dette område er så efterladende, at det gøres alt for urimelig let at svindle. Det giver en klar ansvarsplacering.

Vi bør også være meget ivrige for at forenkle teksterne, retsakterne, således at flest mulige mennesker kan forstå dem. De sager, som opstår på grund af misforståelser, bør helt kunne undgås med tiden – præcis på samme måde, som man stræber efter det i de nationale regelsæt. Vi er, som andre partier allerede har givet udtryk for det, tilhængere af, at nye direktiver skal indeholde sanktionsbestemmelser, så misbrug kan straffes.

Alt i alt ønsker vi regeringen held og lykke med det pres, man på dette område er parat til at lægge på medlemslandene, så de gennemfører direktiverne, overholder dem og skrider ind over for misbrug, og tillige det pres, som man fra dansk side vil lægge på Kommissionen, for at den helt skal leve op til sit ansvar. Vi ønsker ikke debatten her brugt til at hænge enkeltlande ud, det er ofte tendensen i den offentlige debat; der er her tale om et Fællesskabsproblem, som skal løses i fællesskab.

Jeg vil gerne afslutningsvis komme med den betragtning, at det må være både logisk og rigtigt, at jo flere lande der efterhånden – endda ud over 16 måske, hvad jeg nu tvivler på – vil opnå optagelse, desto vanskeligere bliver det helt automatisk at føre kontrol med regelsættene, således at disse overholdes i alle lande – også i en række lande, som har en noget anden praksis, en anden »kultur« på en række af de områder. Det vil naturligvis ikke gøre det lettere at sikre overholdelsen af EU-reglerne, men det er altså et problem, der ligger noget ude i fremtiden, og CD kan helhjertet støtte de bestræbelser, som ministrene har redegjort for.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Jeg kan godt se det rimelige i hr. Arne Melchior's sidste bemærkning om, at det vil blive endnu vanskeligere at sikre sig mod svig og svindel, når der bliver flere lande i EU. Men dér må jeg sige, at det absolut ikke er mit indtryk. Hvis man virkelig havde den indstilling, som de andre partier her i Folketinget har

givet udtryk for, nemlig at man gerne vil gøre en effektiv indsats, så skulle det bl.a. ske med lovforenkling. Uden regelforenkling og lovforenkling i EU-systemet – det må jeg give hr. Arne Melchior ret i – vil det gå helt galt, når vi bliver flere. Men ved at gennemføre en lovforenkling vil det blive enkelt, for så vil man vide, hvad man har at rette sig efter. Så vil der også blive mulighed for, at regnskaberne bliver afgivet efter samme principper, og så er det ligegyldigt, om der er seks lande, eller om der er 25 lande, blot reglerne er ensartede.

Endelig vil jeg da give hr. Arne Melchior så meget ret, at hvis hr. Arne Melchior ikke bryder sig om benævnelsen svig og svindel, lad os da kalde det dét, som så mange andre kalder det – rent og skært bedrageri. Jeg ved ikke, om det bliver meget bedre af det.

Lone Dybkjær (RV):

På nuværende tidspunkt kan man i virkeligheden stort set sige, om man kan tilslutte sig samtlige de ordførertaler, der har været. Jeg skal derfor ikke gentage alt, hvad der har været sagt indtil nu. Der er jo i virkeligheden bred enighed om, at der er grund til at takke ministrene for talerne. Jeg skal blot tilføje – jeg kan ikke helt huske, om det er sagt så eksplicit – en ros til økonomiministeren for det initiativ, der er taget med fremlæggelse af noten og også med kravet om, at der skal være en handlingsplan. Jeg tror, det er utrolig vigtigt, at Danmark gør en særlig indsats her, også fordi vi selv i rimeligt omfang overholder de regler, som vi nu engang har sagt ja til, mens vi har en mistanke om, at det ikke gælder alle andre lande.

Så vil jeg godt tage en enkelt ting frem, som statsministeren var inde på. Statsministeren siger, at vi skal bekæmpe svig, men at det stadig skal være sådan, at det er de danske myndigheder, der kontrollerer borgere i Danmark. Så tilføjer statsministeren: På den anden side må man være indstillet på at blive underkastet kontrol, når man søger om midler fra EU, for det svarer til helt normal praksis. Jeg skal ikke kommentere udsagnet nærmere, men sige, at vi som danskere selvfølgelig altid siger, at det må være os selv, der kontrollerer os selv.

Vi har vel i bred almindelighed ikke nøjagtig samme opfattelse, hvis der er tale om italienere eller et andet folkefærd, til hvem vi har en mis-

[Lone Dybkjær]

tanke om, at de måske ikke kontrollerer helt godt. Så i en vis forstand er jeg enig med statsministeren, når statsministeren siger, at det er de danske myndigheder, der bør kontrollere borgerne i Danmark. På den anden side tror jeg altså, vi skal passe på med at køre for fast på det synspunkt, hvis vi er interesseret i at gå nærmere ind i, hvad de andre lande foretager sig, for vi kunne i og for sig godt have behov for, at det var andre end lige præcis det pågældende lands egne borgere, der kontrollerede sig selv.

Derfor er det også nyttigt at henvise til statsministerens tilføjelse af, at når man ansøger om midler fra EU, skal man også være villig til at blive underkastet kontrol. Jeg vil ikke sige, at det blot er et spørgsmål om at ansøge om midler; i hele EU-proceduren synes jeg, vi er nødt til at diskutere, om vi faktisk ikke har behov for, at andre får lejlighed til at kigge os i kortene. Jeg tror sådan set, at Danmark står sig ved det.

Nu har jeg i mellemtiden fundet den paragraf, jeg gerne ville henvise til. Det er den paragraf, der hedder art. 138 C, som omhandler Parlamentets muligheder. Jeg er enig med de ordførere, der har sagt – og derfor vil jeg ikke gentage, hvad såvel hr. Kent Kirk som fru Charlotte Antonsen sagde omkring det her – at Parlamentet faktisk har en særlig rolle her, og Parlamentet har da også arbejdet med disse spørgsmål.

Hr. Ivar Nørgaard sagde vel mere eller mindre direkte, at det er en af de få ting, Parlamentet kunne påtage sig at udføre ordentligt. Jeg vil ikke sige det helt så dramatisk som hr. Ivar Nørgaard. Jeg mener også, at det på miljøområdet og forbrugerområdet kan foretage sig noget fornuftigt. Men det er utrolig vigtigt, at Parlamentet netop her, hvor det drejer sig om kontrol, også udfører sin opgave. Det er sådan set det mest synlige.

Hvis man går tilbage til den oprindelige danske grundlov, var vel sådan set også noget af det, parlamentet skulle, at kontrollere regeringen ved siden af også at lave lovgivning. Når vi så ikke har noget lovgivning i Parlamentet, må vi i det mindste påtage os den opgave, der hedder kontrol med den siddende regering.

Og her er der altså i art. 138 C en mulighed for at nedsætte et undersøgelsesudvalg. Efter

anmodning fra en fjerdedel af medlemmerne kan Europa-Parlamentet nedsætte et undersøgelsesudvalg og undersøge påstande om overtrædelse, fejl eller forsømmelser i forbindelse med gennemførelse af Fællesskabsretten, medmindre de påståede forhold er under retlig behandling. Denne paragraf – sådan må jeg i hvert fald opfatte det – er det muligt at anvende i forbindelse med netop undersøgelse af budgetterne.

Jeg har dog også forstået, at den ikke er blevet færdigforhandlet, fordi de nærmere vilkår for udøvelse af undersøgelsesbeføjelserne fastlægges efter fælles overenskomst mellem Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen, og her har man ikke kunnet blive enige. Der vil jeg sådan set opfordre den danske regering til at arbejde for, at man faktisk bliver enige, sådan at Parlamentet får nogle muligheder for at gå ind og kigge enkelte lande nærmere i kortene på nogle områder, og så synes jeg, at vi bliver nødt til at acceptere, at der vil være folk fra andre lande, der kigger os i kortene. Det synes jeg sådan set også er o.k. Det er jo part af det internationale samarbejde at gøre det på den måde.

Omkring Parlamentet vil jeg sige – for det har jeg i hvert fald ikke hørt, at nogen har sagt endnu – at der ville det jo altså også være dejligt, hvis Parlamentet selv var en anelse mere påholdende i forskellige sammenhænge. Det ville måske gøre Parlamentet en anelse stærkere i forbindelse med kontrol af Kommissionens, Rådets og forskellige landes pengeforbrug, hvis Parlamentet selv var lidt nøjeregnende.

Og dér må man sige, at de tre parlamentsbygninger, som Parlamentet har givet tilslutning til – uanset at det hænger sammen på en helt anden led end bare at bruge penge – er et dårligt signal at sende, det er et utrolig dårligt signal at sende til de europæiske befolkninger.

Jeg synes også, man er nødt til at sige, at den måde, man afregner på i Parlamentet, uanset om det kan være praktisk og alt muligt andet, også er et dårligt signal at sende til de europæiske befolkninger. Der er åbenbart tale om, at man kan mingelere for meget med tingene – så er jeg i hvert fald ikke gået for vidt – og det svækker i virkeligheden Parlamentets egne muligheder for at blive en troværdig kontrol-lant.

[Lone Dybkjær]

Derfor synes jeg, at en vigtig side af også en dansk indsats må være, at man prøver at kigge på disse ting, sådan at Parlamentet bliver en mere troværdig instans, når det drejer sig om kontrol af forbruget af EU-midler. Og dér er de som sagt ikke for gode i øjeblikket.

Jeg er altså enig med de ordførere, der har sagt, at det vil være godt, at Parlamentet går stærkere ind, men jeg bliver også nødt til at tilføje, at så bliver Parlamentet nødt til at være en anelse bedre selv med hensyn til pengeforbrug. Her tænker jeg også på, at meget kan man sige om Parlamentet, men det har jo været meget optaget af at bruge alle de midler, der er blevet stillet til rådighed for Fællesskabet f.eks. inden for et år, hvor man vel kan sige, at en dansk lovgivende forsamling ikke nødvendigvis siger, at alle pengene skal bruges. Vi kan jo altid nævne nogle partier, der kan være forargede over, at ikke alle penge er brugt, men det er dog kun enkeltstående eksempler. Man kan sige, at Parlamentet faktisk bør være sin opgave mere voksen i retning af at sige, at man ikke behøver at bruge alle pengene, hvis det nu viser sig, at der ikke er fornuftige opgaver til det, eller at det er klogere at bruge nogle færre penge.

Med disse ord vil jeg slutte med endnu en gang at rose regeringen for indsatsen og sige, at jeg håber, at man følger nøje, hvad der sker, og at man følger op med nye forslag, hvis det viser sig ikke at være tilstrækkeligt.

Lysholm Christensen (KRF):

Det er lidt interessant med ordet svig. Det bruger vi jo ikke så meget til daglig. Det leder faktisk tanken hen på vores børnelærdom, hvor det hedder om en person, at der var ikke noget svig i ham, en person, hvori der ikke var svig. Det var selvfølgelig meget positivt sagt; men det samme kan så åbenbart ikke siges om EU-systemet på det her punkt.

Derfor må vi vel sige, at det er meget relevant, at vi får denne debat i dag og får gjort noget ved dette svigproblem – svindel eller bedrageri, eller hvad vi nu ellers kan kalde det – for vi går jo ind for størst mulig åbenhed i EU-systemet, og så må det også gælde på det område, at der er åbenhed omkring økonomien og brugen af de store pengemidler.

Den 24. marts udkom Kommissionens årsrapport for 1993 om status for beskyttelse af

Fællesskabets økonomiske interesser. Rapporten har ikke nogen tal på omfanget af svig, men derimod på antallet af uregelmæssigheder; en ikke ringe del af uregelmæssighederne må dog forventes at dække over svig. Rapporten viser, at der har været flere uregelmæssigheder i 1993 end i 1992, når det gælder tilskud til den fælles landbrugspolitik. Medlemslandene har i hvert fald rapporteret mere end en fordobling i værdien af uregelmæssighederne. Når det gælder strukturfondene og toldområdet, har der ikke været konstateret en væsentlig stigning.

Tallene kan selvfølgelig fortolkes. De kan enten betyde, at omfanget af svig har været stigende, når det gælder landbrugsordningerne, og uændret på de andre områder, eller også betyder de, at man har været bedre til at komme svig til livs, når det gælder landbrugsordningerne, end på de andre områder. Jeg er mest tilbøjelig til at tro det sidste. Indførelsen af det indre marked kan have ført til problemer med at omlægge overvågningsindsatsen fra de indre til de ydre grænser.

Men det er i hvert fald vigtigt, at EU gør en ekstra indsats for at komme svig med EU's midler til livs. Ansvaret for at bekæmpe svig ligger hovedsagelig hos medlemslandene. Det er også dem, der har midlerne til at gennemføre politikken. Kommissionen har i sin strategi imod svig lagt vægt på at øge koordinationen og udvekslingen af data på områder mellem EU og medlemslandene. Strategien er i overensstemmelse med nærhedsprincippet, men på det område ser jeg gerne en større grad af centralisering.

Det kan være et problem, hvis det hovedsagelig er medlemslandenes ansvar at kontrollere brugen af EU's midler i de enkelte lande. Det gør det nødvendigt, at EU's institutioner, især Kommissionen, i højere grad kontrollerer ved hjælp af stikprøver og inddrages for at overvåge, om landenes kontrol med midlerne er effektiv nok. Kommissionen har allerede taget fat på dette problem ved at ansætte mere personale. Kommissionen må bruge flere ressourcer til dette arbejde efter vores mening.

Det er vigtigt, at der er tilstrækkelig kontrol ved EU's ydre grænser, og derved forhindres, at varer ulovligt indføres i området. Her tænker jeg specielt på narkotika, som er et stigende problem. I den seneste tid har det i medier-

[Lysholm Christensen]

ne været diskuteret, om den kontrol, som Danmark udøver ved de ydre grænser, er effektiv nok. Når det gælder svig med EU's midler i almindelighed, ser det ud til, at man i Danmark opfører sig nogenlunde eksemplarisk. Sådan bør det også være, når det gælder kontrollen ved Danmarks ydre grænser.

Med Maastricht-Traktaten er medlemslandenes forpligtelse til at undersøge svig med EU's midler strammet op. I art. 209 A nævnes, at medlemslandene skal træffe de samme foranstaltninger for at bekæmpe svig, der skader EU's finansielle interesser, som de gør for at bekæmpe svig på nationalt plan. Derved er EF-Domstolens praksis på området blevet endeligt stadfæstet, hvilket giver Domstolen bedre muligheder for også at sikre, at medlemslandene straffer svindel med midlerne lige så hårdt, som de gør, når det gælder svindel med nationale midler.

Desuden nævner Traktatens afsnit om retlige anliggender, at bekæmpelse af international svig er et område af fælles interesse, og i den forbindelse er det vigtigt, at EU har fælles regler, når det gælder sanktioner over for misbrug.

Kommissionens strategirapport lægger op til, at medlemslandenes lovgivning på området i højere grad skal samordnes. Konkret vil Kommissionen fremlægge forslag, der skal sikre, at medlemslandene behandler svig med EU's midler som en kriminel handling. På det område finder jeg det vigtigt at der sker en øget tilnærmelse mellem medlemslandenes lovgivning, så svig straffes på samme måde i hele EU's område. Hvis det ikke kan klares inden for det bestående samarbejde, hvor Ministerrådet træffer afgørelse med enstemmighed, bør der på dette område træffes afgørelse med kvalificeret flertal i Ministerrådet. Her er der altså et område, hvor man måske bliver nødt til, hvis dette skal opfyldes, at ophæve det nationale kompromis.

Endvidere finder jeg det nødvendigt, at svig med EU's midler automatisk følges op af sanktioner i medlemslandene. Hvor man ved, at kontrollen med EU's midler ikke er tilstrækkelig, skal Kommissionen kunne holde anden støtte tilbage, indtil forholdene er bragt i orden. Der bør endvidere indføres mere ensartede sanktioner over for svig med EU's midler, uanset hvilke dele af budgettet der er tale om.

Det er positivt, at Kommissionen har indført edb-registrering af svig med midlerne. Dermed har Kommissionen bedre mulighed for at danne sig et overblik over, i hvilke områder og hvilke lande svig er mest udbredt. Indsatsen kan derefter målrettes mod de lande og de sektorer, som er værst ramt af dette fænomen.

Kristeligt Folkeparti finder det vigtigt, at der findes en instans til at revidere EU's egne regnskaber, en instans, der sikrer, at budgettet er brugt efter formålet; på dette område er Revisionsretten den helt centrale instans, men det kræver, at Revisionsretten tildeles de ressourcer, der er nødvendige for at løse opgaven.

Svig med EU's midler er efter min mening ikke værre end svig med nationale midler. Der er i øvrigt heller intet bevis for, at svig med EU-midler skulle være af større omfang end svig med nationale midler. Tal, der siger, at svig udgør 10 pct. af budgettet, kan ikke bekræftes, men indsatsen over for svig kan altid forbedres, også når det gælder EU's midler. Det er meget nødvendigt, hvis tilliden til og troværdigheden af EU's forvaltning skal genoprettes, at der bliver gjort noget på dette område. Der er jo desværre langt til det punkt, hvor man kan sige, at vi har et system, hvori der ikke er svig.

Vi støtter naturligvis den dagsorden, som vi er medforslagsstillere til, og afviser dermed Fremskridtspartiets dagsorden, skønt der er meget fornuft også i den dagsorden. Der er et par punkter, hvor vi ikke er tilfreds med formuleringen, men den ser stort set fornuftig ud; men vi støtter naturligvis den, vi selv er medforslagsstillere til.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Lige først til hr. Lysholm Christensen: Der er da ikke noget mystisk i, at man ikke kan angive præcist, om det er for 10 pct. af EU's midler, der bliver svindlet eller bedraget – hvis man vil have et andet ord end svig, kan vi mange af den slags – for alt det, der ikke er opdaget endnu, er jo ikke med i beregningerne, det må vi jo indrømme. Men når selv de, der arbejder med det til daglig, siger, at det nok er deromkring, så er det nok ikke helt galt, ville jeg tro.

Men jeg har et spørgsmål. Jeg bad om en kort bemærkning, inden udenrigsministeren får ordet, for at spørge, om ikke vi i virkelighe-

[Annette Just]

den mener mere eller mindre det samme. Når jeg hører ordførertalerne, kan jeg ikke høre den helt store forskel, og i hvert fald har jeg glædet mig over at høre, at der var bred opbakning til, at Europa-Parlamentet på en eller anden måde skal udnytte sin mulighed for ved opfølgning og kontrol at forhindre gentagelser af den omfattende svindel, som gentagne gange er påvist i revisionsrapporten.

Jeg har næsten ikke hørt nogen ordførere, som ikke på en eller anden måde – men måske lidt mindre bureaukratisk – har formuleret det samme, at man på en eller anden måde skulle forlange, at Europa-Parlamentet brugte de muligheder, det rent faktisk allerede har i dag, og så selvfølgelig, at man skal sørge for, at regeringen pålægges op til næste regeringskonference at arbejde for, at der bliver åbnet endnu større muligheder for, at Europa-Parlamentet kan kontrollere.

Men jeg har forstået, at de fleste partier var indstillet på, at Parlamentet allerede i dag skulle bruge de muligheder, det har, og hvis udenrigsministeren nu bekræftende vil sige: Jo, det er rigtigt, Annette har ret, så vil jeg svare: Jamen så vil vi stemme for den af regeringspartierne, Venstre, De Konservative og SF foreslåede motiverede dagsorden.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Jeg vil kommentere den sidste problemstilling først. Den har været rejst af flere andre talere, ikke mindst fru Lone Dybkjær, som spurgte, om Maastricht-Traktatens art. 138 C kan anvendes i bestræbelserne for at kontrollere administrationen og dermed opdage svig.

Muligheden for at nedsætte sådanne midlertidige undersøgelsesudvalg eksisterer i Traktaten, men forudsætter ganske rigtigt, som fru Lone Dybkjær var inde på, enighed mellem institutionerne, altså mellem Rådet og Parlamentet, om indretningen, de nærmere bestemmelser om sådanne undersøgelsesudvalg.

Denne sag var til drøftelse også under det danske formandskab, og der blev ført diskussioner mellem formandskabet, Parlamentet og Kommissionen for at prøve på at finde frem til praktiske regler; det lykkedes ikke. Der har siden været gjort forsøg både under det belgiske og under det græske formandskab på at finde praktiske løsninger på dette, men jeg tror nok, jeg må konkludere, at det ikke bliver i det nu-

værende parlaments tid, man finder en løsning. Det har været opfattelsen i Ministerrådet, at det nuværende parlament har opstillet betingelser for indretningen af sådanne regler, som gik videre, end Traktaten hjemlede muligheder for, og det har Ministerrådet ikke villet acceptere, og derfor er man ikke nået frem til de praktiske løsninger.

Det er en opgave, der ligger og venter på et nyt formandskab og et nyvalgt parlament, og jeg glæder mig over, at der er flere af deltagerne i debatten i dag, der som kommende medlemmer af Europa-Parlamentet meget sandsynligt får mulighed for at deltage i denne debat og yde et praktisk bidrag til en løsning af problemet. Muligheden eksisterer altså for at anvende sådanne midlertidige undersøgelsesudvalg. Nu må det så dreje sig om at få reglerne formuleret praktisk og finde et mødepunkt mellem især Ministerrådet og Parlamentet.

Jeg vil slutte mit indlæg med at takke ordførerne for en meget konstruktiv debat. Debatten har jo afdækket meget bred interesse for at bekæmpe svig inden for EU og også meget stor tilslutning til, at det skulle være en indsats, der skulle nå længere end til proklamationerne, og som virkelig skulle have et praktisk og stærkt indhold. Og der foreligger en stærk forpligtelse for regeringen til at følge denne enighed i Folketinget op og lægge et pres på alle de relevante institutioner og på Kommissionen og Ministerrådet, også for at give Europa-Parlamentet de bedste praktiske muligheder for at udføre sin opgave.

Regeringen – og det er på vegne af statsministeren, økonomiministeren og mig selv, jeg siger dette – takker for opbakningen og ser heri en stærk tilskyndelse til at lade handling følge ord og reducere de svigagtige forhold, som er meget ødelæggende for EU's folkelige tilslutning og praktiske funktioner.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Idet jeg takker udenrigsministeren for besvarelsen og den helt klare melding om, at udenrigsministeren og regeringen vil arbejde for, at Parlamentet vil tage sit ansvar alvorligt, er jeg nødt til at bede om at få trukket det af Fremskridtspartiet stillede forslag om motive-ret dagsorden tilbage og samtidig meddele, at Fremskridtspartiet så vil stemme for det andet dagsordensforslag.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Fru Annette Just har nu meddelt, at hun ønsker at tage det forslag om motiveret dagsorden, som tidligere under debatten er fremsat af Fremskridtspartiet, tilbage. Er der nogen, der ønsker at optage det? (Ophold). Da det ikke er tilfældet, er dagsordensforslaget bortfaldet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag om motiveret dagsorden nr. D 63 af Ivar Nørgaard (S), Kent Kirk (KF), Charlotte Antonsen (V), Lilli Gyldenkilde (SF), Peter Duetoft (CD), Lone Dybkjær (RV) og Lysholm Christensen (KRF) (se foran)

vedtoges enstemmigt med 108 stemmer.

Hermed sluttede forespørgslen.

Den sidste sag på dagsordenen var:

16) Første behandling af lovforslag nr. L 259:

Forslag til lov om ændring af lov om statsrevisorerne.

Af Løvig Simonsen (S), Engell (KF), Ivar Hansen (V), Gade (SF), Aage Brusgaard (FP), Peter Duetoft (CD), Bilgrav-Nielsen (RV) og Lysholm Christensen (KRF).

(Fremsat 11/5 94).

Lovforslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Første næstformand (Ivar Hansen):**

De medlemmer, der ønsker at forlade salen, bedes gøre det i ro og orden.

Ritt Bjerregaard (S):

Lovforslaget drejer sig om kontrollen med danske offentlige midler. Den foregår i Danmark gennem Rigsrevisionen og statsrevisorerne, og det er en vigtig pointe, at statsrevisorerne kan få indseende med alle økonomiske dispositioner, som vedrører statsmidler.

Det har imod statsrevisorerne opfattelse vist sig, at der ikke er et sådant indseende med visse af statsmidlerne, og derfor har det været nødvendigt at fremsætte et lovforslag, der sik-

rer, at statsrevisorerne og dermed Folketinget har indseende med forvaltningen af samtlige statslige midler.

Derfor har det forslag, som vi behandler her i dag, til hensigt at sikre, at statsrevisorerne også kan have indseende med Danmarks Radio og med TV 2, og jeg håber, det kan få en hurtig og let gang igennem Folketinget.

Engell (KF):

Den konservative folketingsgruppe kan støtte lovforslaget.

Selv om lovforslagets paragraffer er formuleret generelt, har forslaget jo et konkret udgangspunkt, nemlig de revisionsmæssige forhold omkring Danmarks Radio og TV 2.

Jeg vil godt klart understrege, at der ikke med forslaget lægges op til nogen form for begrænsning af den fulde redaktionelle ytringsfrihed, som Danmarks Radio og TV 2 har, og heller ikke den selvstændighed, som de to institutioner i øvrigt har i henhold til lovgivningen.

Vi har principielt den opfattelse, at uanset den stadig mere komplicerede og varierede sammensætning af privat og offentlig forvaltning bør der ikke være begrænsninger i Folketingets og statsrevisorerne indseende, når det gælder forvaltning af offentlige midler. Folkestyret må kunne kontrollere anvendelsen af de midler, som fællesskabet stiller til rådighed.

I en række tilfælde er Rigsrevisionen med i revisionen af de pågældende institutioner, og heraf må efter konservativ opfattelse følge, at også statsrevisorerne kan gå ind i de revisionsmæssige forhold. Det kan ikke være korrekt, at Rigsrevisionen har en adgang, som nægtes de folkevalgte statsrevisorer. I alle tilfælde, hvor rigsrevisor er revisor eller medrevisor, bør der også kunne ske en inddragelse af de statsrevisorer, som Folketinget vælger.

Ifølge lovforslaget ændres der jo ikke på statsrevisorerne kompetence i forhold til kommunerne eller i forhold til hjemmestyreordningerne for Grønland og Færøerne, ligesom der ikke sker nogen udvidelse af statsrevisorerne eller rigsrevisors generelle kompetence.

Det fremgår af bemærkningerne, at lovforslaget præciserer statsrevisorerne kompetence i forhold til rigsrevisorloven, hvori der er fastsat særlige revisionsbestemmelser.